

[Aksel Larsen.]
hovedansvaret for, at det er gået så galt, som det er gået.

Men hvad er det så, regeringen vil? Generelt sagt vil regeringen, at vi skal spare og nedskære os ud af vanskelighederne. Det offentlige skal spare, statsborgerne skal spare, der skal skæres ned på forskellige områder, og selv om der måske ikke skal foretages direkte lønnedskæringer, skal de i hvert fald foretages indirekte, hvis regeringen er i stand til at gøre, som den synes at have gået til. Det skulle altså være bodemidlet.

Her er vi af den mening, at regeringen tager afgørende fejl. Vi er af den opfattelse, at et land som Danmark, der har naturlige forudsætninger for at klare sig godt, ikke skal spare sig ud af sådanne midlertidige vanskeligheder, som vi er inde i nu, men derimod skal producere sig ud af dem. Man skal ved at føre en fornuftig, konstruktiv økonomisk og erhvervsfremmende politik forøge og forbedre produktion og eksport. Det vil gøre landet rigere, og det vil sætte landet i stand til selv at tjene sig ud af vanskelighederne.

Regeringen kender vores synspunkter, vi har fremlagt dem ofte. Vi har, bl. a. til løsning i 21 mands udvalget, fremlagt dem i form af en udtalelse fra vor hovedbestyrelse, vedtaget den 13. september. Vi måtte jo dengang gå ud fra, at når regeringen påstod, den var så ivrig for at forhandle, ville den også give sig til at forhandle dette oplæg fra vor side. Men det har der aldeles ikke været nogen ivrighed for. Vi har ikke fået nogen tilkendegivelser fra regeringen, den har ikke udtrykt sin mening om det, og det kan kun opfattes sådan, at regeringen ikke har i sinde at gå den vej, vi foreslår, hverken på det korte eller det lange sigt.

Regeringen har indtil nu hævdet, og jeg formoder, den stadig væk vil hævde, at den finanspolitiske og den pengepolitiske stramning var det rigtige og må fortsætte. Jeg tror, vi må konstaterer, at disse to former for stramning ikke har hjulpet. Det er efter vor opfattelse sandsynligt, at de har gjort ondt værre; det var i hvert fald åbenbart ikke den medicin, der kunne hjælpe. Når regeringen nu i forbindelse med sine sparebestrebelse siger, at de offentlige udgifter i den kommende tid må stige noget langsommere

end tidligere, er jeg derfor nødt til at beskæftige mig med denne såkaldte spareplan.

Vi ved ikke, hvor mange af de påtænkte besparelser — dels dem, der er opfundet af finansministeren, dels dem, der er opfundet af „støvsugerbanden“ — der er reelle. Det er muligt, at ingen af dem er reelle, jeg ved det ikke. Det ser i hvert fald ikke godt ud, at man først og fremmest, åbenbart i panik, vil spare på udgifter til sociale foranstaltninger, til uddannelse og til lignende særdeles samfundsnyttige formål.

Man siger ganske vist, at man også vil spare på militærudgifterne. I hvert fald hævder regeringen, at nu har den fundet ud af, hvorledes den her skal spare 100 mill. kr., eller hvor meget det nu er — det var vist 130 mill. kr. Men når vi på den anden side får at vide, at de 50 mill. kr. er sparet ved, at man opgiver en plan om at købe tre moderne persontransportfly til militæret, som også kunne bruges til andre særlige formål, og at man samtidig overhovedet ikke har kunnet komme til at give 30 mill. kr. ud i lønninger, fordi stillinger ikke har kunnet besættes, bliver man jo ikke imponeret over denne besparelse. Og man bliver det slet ikke, når man nu i aviserne læser — og jeg forstår, at det også har været i finansudvalget — at regeringen har søgt om bevilling af 160 mill. kr. til bygning af fire torpedobåde og indkøb af 18 bjærgningskøretøjer samt indkøb af gasmasker til hjemmeværnet og opførelse af en skolebygning i Frederikshavn. Det ser altså ikke ud til, at det er militæret, der skal holde for. Det er ikke nogen hemmelighed, hverken for regeringen eller for tinget, at hvis det drejer sig om at anvise områder, hvor der kan spares, er vi af den mening, at vi kan anvise et sådant område, nemlig det, man kalder forsvaret, og som vi foretrækker at kalde militæret.

Regeringen har tudet os ørerne fulde med, at de offentlige udgifter er for store. Den har tudet os ørerne fulde med, at der mangler arbejdskraft til eksportindustrien, og så vil den foretage forskellige kunstgreb for at tvinge arbejdskraft fra andre erhverv over i eksportindustrien, idet den håber, dette i nogen grad vil hjælpe. Men den kunne spare ganske effektivt ved at mindske indkaldelserne til militæret; derved ville den samtidig stille arbejdskraft til rådighed for erhvervs-